

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/16/2018
Identifikačné číslo spisu:	5113010529
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:5113010529.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Príbelského PhD., v trestnej veci proti obvinenému J. A. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., na neverejnom zasadnutí 24. apríla 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného J. A. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 5. augusta 2014, sp. zn. 1 To/50/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. A. s a odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) z 10. júna 2014, sp. zn. 28T/65/2013, bol obvinený J. A. uznaný za vinného zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 2 písm. d/ Tr. zák., ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

od septembra r. 2010 až do 06.12.2012, najmä v byte č. XX na ul. J. G. č. X v I., psychicky a fyzicky týral svoju družku T. B., nar. XX.X.XXXX, jej tri maloleté deti V. B., nar. XX.XX.XXXX, T. B., nar. XX.XX.XXXX, V. B., nar. XX.XX.XXXX a ich spoločné dieťa mal. K. B., nar. XX.XX.XXXX, všetci trvale bytom I., s ktorými žil v spoločnej domácnosti, tak, že mal. V. B. v období od septembra r. 2011 do februára r. 2012, takmer každodenne pri učení udieral lieskovou palicou po rukách a nohách, najmenej trikrát za toto obdobie ho zozadu chytil za vlasy a udieral mu hlavu o drevenú tabuľu, pričom mu spôsobil krvácajúce poranenie nosa a pery, opakovane mu nadával slovami „debil, nič z Teba nebude, si jebnutý ako Tvoja matka!“, keď mu družka T. B. zakazovala sa takto správať, tak jej nadával „si chorá na hlavu, alkoholička, nestaráš sa o deti, a preto sú také sprosté!“, v období od septembra r. 2011 do apríla r. 2012 opakovane, takmer každý deň v nočných a skorých ranných hodinách budieval zo spánku svojho syna mal. K. B. a družku T. B. so slovami „Zobuď sa nástup!“, po čom jeho družka T. B. musela prichystať veci na kúpanie a on syna K. kúpaval, v období od februára r. 2011 do novembra r. 2012, opakovane maloletých V., T. a V. B. bájaval tak, že na základe najmenej príčiny alebo nesplnenia príkazu ktorýmkoľvek z nich, ich udieral rukami a lieskovým prútom po zadku a nohách, zbil všetkých s odôvodnením, že „nebudem robiť detektíva medzi Vami!“, ďalej im až do

06.12.2012 vulgárne nadával slovami: „chodte do piče, ste jebnutí, zavrite huby, učte sa, lebo Vaša mater sa o Vás nepostará, ste prijebaní ako Vaša mater, skapete, keď odídem, nebudete mať čo žrať!“, v období od februára r. 2011 do 06.12.2012 takmer každodenne vulgárne družke T. B. nadával slovami „kurva, si piča prijebaná aj s deťmi!“, pričom v mesiaci marec r. 2012 ju pri vzájomnej hádke zozadu udrél hlavou do temena a spredu dlaňou na tvár, v mesiaci apríl r. 2012 ju kopol do stehna, následne asi o týždeň neskôr ju pri hádke začal škrtiť na posteli, pričom hovoril: „si sviňa, zabijem Ťa a bude už konečne pokoj!“, potom ju pustil, pobudil všetky deti a vulgárne im nadával slovami: „svine hnusné!“, družke T. B. sa vyhrážal slovami: „keď Ťa nevedel zabiť muž, zabijem Ťa ja a bude pokoj!“, dňa 06.12.2012 v ranných hodinách jej začal nadávať: „špina vyjebaná, nedáš mi zatrkať!“, keď mu povedala, že je ožratý a že ho neznáša, priskočil k nej a začal ju škrtiť, potom ju hodil na posteľ, kde v jej škrtení pokračoval a keď ho v sebaobrane rukou udréla do pery, pustil ju so slovami: „je to len hra“, odišiel do kuchyne a za krátko sa vrátil k nej so slovami: „zabijem Ťa Ty špina a budem mať pokoj!“, pričom držal v ruke nôž a zahnal sa ním najmenej päťkrát na jej brucho, potom opäť odišiel do kuchyne, keď chcela z bytu ujsť, tak ju chytil a povedal jej: „dnes si to s Tebou vybavím, zabijem Ťa!“, v spálni ju sotil na posteľ a začal ju opäť škrtiť, hovoril: „dáš mi zajebať!“, keď odpovedala, že nie, opätovne ju začal škrtiť so slovami: „dnes Ti už nikto nepomôže, zmaľujem Ti tvár, že si na mňa hubu už nikdy neotvoríš!“, potom prestal a so slovami: „K., poď, dám Ťa vedľa do izby, nemusíš vidieť to, čo teraz tato s mamou urobí“, zobral mal. K. do vedľajšej izby, kedy jeho družka T. B. z bytu zo strachu a svoj život ušla a zavolała políciu, pričom týmto konaním počas celého obdobia u poškodených vyvolával nadmerný strach a stres, čo veľmi zle psychicky znášali a následkom jeho správania podľa znaleckého posudku znalkyne z odboru Psychológia a klinická psychológia detí a dospelých bola u poškodenej T. B. st. zistená posttraumatická stresová porucha s obrazom úzkostne depresívnych porúch s prejavmi anticipačnej úzkosti, u poškodeného mal. V. B. bola zistená posttraumatická stresová porucha s poruchami emócií, správania, s úzkostne depresívnymi prejavmi s predpokladom, že agresívne správanie obvineného bude mať u maloletého negatívny vplyv na vývoj jeho osobnosti, u poškodenej mal. T. B. ml. boli zistené akútne stresové reakcie s poruchami emotivity, vyvolávajúce úzkosť a strach a poškodenú mal. V. B. správanie obvineného deprimovalo a reagovala úzkostne a strachom.

Za to okresný súd uložil obvinenému J. A. podľa § 208 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods.3, § 36 písm. j/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, 6 (šesť) mesiacov. Na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil okresný súd obvineného podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Rozsudok okresného súdu napadol obvinený odvolaním, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 5. augusta 2014, sp. zn. 1To/50/2014, podľa § 319 zamietol ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, g/ a i/ Tr. por.

V súvislosti s dovolacím dôvodom, že malo byť zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu (§ 371 ods.1 písm. c/ Tr. por.), obvinený namietal, že hoci si je vedomý, že súd nie je viazaný návrhmi dôkazov jednotlivých strán, v konaní nemal byť vykonaný „ani jeden“ ním navrhovaný dôkaz, resp. nebolo odôvodnené zamietnutie návrhov na vykonanie dôkazov. Taktiež sa nestotožnil s hodnotením ním predložených dôkazov, keď súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia (str. 15 ods. 2) uviedol, že tieto dôkazy „nemajú bližšiu relevanciu pre samotné rozhodnutie súdu vo veci“. Podľa obvineného, súdy tak odmietli ním navrhované dôkazy, náležite sa s nimi nevysporiadali a porušili zásadu náležitého zistenia skutkového stavu. Zásadne malo byť porušené právo obvineného na obhajobu aj tým, že v čase jeho zadržania dňa 6. decembra 2012 mal byť ešte o 12:54 hod. „značne pod vplyvom alkoholu“, čím mu mala byť odňatá „možnosť slobodne a vážne vykonávať úkony v trestnom konaní, zvažovať ich procesné následky“.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods.1 písm. g/ Tr. por., t. j. že napadnuté rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, vidí obvinený v tom, že mu neboli „fyzicky odovzdané“ uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia podľa § 199 a § 206 Tr.

por.

V súvislosti s ďalším dovolacím dôvodom, t. j. že napadnuté rozhodnutie má spočívať na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.) obvinený namietal, že mu nebolo dokazovaním preukázané spáchanie skutku kladeného mu za vinu. Podľa jeho názoru súdy nemali uveriť výpovedi poškodenej, pretože voči obžalovanému je zaujatá, mali prihliadnuť na predchádzajúce traumatizujúce manželstvo poškodenej, ako aj celý rad formálnych sťažností obvineného na nedostatočnú starostlivosť poškodenej o maloleté deti. Súdy vychádzali pri rozhodovaní z dôkaznej situácie, v rámci ktorej nebola jeho vina v zmysle obžaloby jednoznačne preukázaná.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu a rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného, tieto rozhodnutia aby dovolací súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil, ďalej aby súd podľa § 388 ods. 2 Tr. por. prikázal nech trestnú vec obvineného v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol súd v inom zložení senátu a súčasne rozhodol o väzbe obvineného.

K dovolaniu obvineného sa Okresná prokuratúra Žilina nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Vo vzťahu k dodržaniu zákonnej lehoty na podanie dovolania zakotvenej v § 370 ods. 1 Tr. por. najvyšší súd uvádza, že napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 5. augusta 2014. Obvinený podal dovolanie síce v zákonnej lehote (dňa 26.05.2017), avšak bez obligatórneho zastúpenia obhajcom. Následne mu bol obhajca pre dovolacie účely ustanovený opatrením dňa 7. augusta 2017 a dovolanie prostredníctvom obhajcu bolo podané 14. novembra 2017, teda po uplynutí zákonnej lehoty. Ako však vyplýva z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: I. ÚS 217/2013, v prípade, ak obvinený podá dovolanie v zákonnej lehote bez zastúpenia obhajcom a po uplynutí zákonnej lehoty ho doplní dovolaním podaným v zastúpení obhajcom, je potrebné lehotu na podanie dovolania považovať za dodržanú.

Zároveň však dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú dané obvineným uplatnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, g/ a i/ Tr. por.

1. Podľa § 371 ods.1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Zásadným spôsobom je právo na obhajobu porušené predovšetkým tým, že obvinený nemal obhajcu, aj keď ho podľa zákona mal mať.

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/

Trestného poriadku teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. práva podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011). Súd sám rozhoduje o vykonaní dôkazov, ktoré zabezpečia náležité zistenie skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností tak, aby bolo možné vo veci rozhodnúť.

Obvinený v dovolaní namietal, že zásadne malo byť porušené jeho právo na obhajobu tým, že nebol vykonaný „ani jeden“ ním navrhovaný dôkaz, resp. ich zamietnutie podľa jeho názoru súdy nedostatočne odôvodnili. Predovšetkým treba uviesť na pravú mieru, že súd prvého stupňa podľa § 269 Tr. por. vykonal ako dôkazy na hlavnom pojednávaní dňa 29. mája 2014, celý rad listinných dôkazov predložených obvineným tak, ako preukazuje zápisnica o hlavnom pojednávaní (č. l. 840), preto nie je opodstatnené jeho tvrdenie o nevykonaní ani jedného ním navrhovaného dôkazu. V odôvodnení rozsudku okresného súdu (str. 15 ods. 2) sa tento súd vyjadril aj k hodnoteniu dôkazov predložených obvineným, kde uviedol, že listinné dôkazy predkladané obvineným, či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom a vzťahujúce sa k obdobiu pred začatím súžitia s poškodenou, nemali bližšiu relevanciu pre rozhodnutie o veci samej. Čo sa týka návrhu obvineného na výsluch vyšetrovateľa mjr. Maslovského, tak tento dôkaz okresný súd odmietol vykonať v súlade s § 272 ods. 3 Tr. por. (č. l. 852), pretože tento dôkaz sa týkal okolností, ktoré možno zistiť iným skôr vykonanými dôkazmi. Ak teda bolo odmietnuté vykonanie niektorých dôkazov, tento postup bol zo strany súdov racionálne zdôvodnený. Na podklade vyššie uvedených skutočností dospel dovolací súd k záveru, z obvineným namietaných dôvodov nebolo porušené právo obvineného na obhajobu v zmysle § 371 ods.1 písm. c/ Tr. por.

V súvislosti s tým istým dovolacím dôvodom (§ 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) obvinený namietal, že dňa 6. decembra 2012 o 12:54 hod. mal byť „značne pod vplyvom alkoholu“ v dôsledku čoho malo byť opätovne zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Táto argumentácia obvineného je zavádzajúca a taktiež neopodstatnená, pretože dňa 6. decembra 2012 v čase 12:54 hod. bola dychovou skúškou zistená prítomnosť alkoholu u obvineného v množstve 0.18 mg/L, pričom v tom čase nemal ešte procesné postavenie obvineného, nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo oznámené a bol s ním uskutočnený výsluch v procesnom postavení obvineného až o 16. 00 hod. (č. l. 162) toho istého dňa, po tom čo prostredníctvom dychovej skúšky o 15:54 hod. (č. l. 161) v dychu obvineného nebola už zistená prítomnosť žiadneho množstva alkoholu t. j. 0.00 mg/L.

2. Podľa § 371 ods.1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Tento dovolací dôvod je možné účinne uplatňovať, ak je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy.

V súvislosti s vyššie uvedeným dovolacím dôvodom obvinený namietal, že mu nebolo „fyzicky odovzdané“ uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia podľa § 199 ods. 1 a § 206 ods. 1 Tr. por. Toto tvrdenie obvineného taktiež nie je opodstatnené, pretože obvinený skutočnosť prevzatia rovnopisu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia (č. l. 7 vyšetrovacieho spisu), potvrdil 6. decembra 2012 vlastnoručným podpisom tak, ako preukazuje jeho podpis na tzv. poštovej doručke (č. l. 8 vyšetrovacieho spisu). Najvyšší súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by

uvedené okolnosti spochybňovali.

Zároveň je však potrebné upriamiť pozornosť i na skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno v tejto súvislosti považovať za dôkaz.

3. Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, to znamená nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47/2014 - II.).

K tomuto dovolaciemu dôvodu považuje najvyšší súd za potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré urobili súdy nižšieho stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať. To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku (porovnaj uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 28. januára 2016, sp. zn. 5 Tdo 99/2015). Dovolací súd nie je možné chápať ako súd tretej inštancie a dovolanie nie je inštitút, ktorý má plniť úlohu ďalšieho odvolania, je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré má zabrániť porušovaniu základných práv účastníkov konania a nie nahrádzať úlohy určené prvostupňovému a odvolaciemu súdu, pokiaľ ide o vykonávanie a hodnotenie dôkazov.

Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 písm. i/ Tr. por. neuplatnil námietky právneho charakteru, ale iba námietky skutkové, ktorými zjavne vybočil z rámca tohto dovolacieho dôvodu. Pokiaľ teda obvinený namietal, že mu nebolo preukázané, že sa dopustil skutku uvedeného v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu, tak tieto jeho námietky sú skutkovej povahy a ako už bolo vyššie uvedené, skutkové námietky spochybňujúce správnosť a úplnosť zistenia skutku nie prípustné účinne namietat' v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods.1 písm. i/ Tr. por.

Nad rámec veci ešte najvyšší súd uvádza, že v úvode dovolania síce obvinený uvádzal, že vo vzťahu k napádaným rozhodnutiam namieta i to, že vo veci konal, alebo rozhodoval orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, avšak naplnenie tohto dovolacieho dôvodu už bližšie neodôvodnil. Porovnaním obsahov predchádzajúcich podaní a dovolaní obvineného (sp. zn. 4 Tdo/17/2017, 5 Ndt/6/2017, 4 Ndt/24/2015, 1 Tdo/4/2015, 6 Tost/16/2014) zistil najvyšší súd, že toto tvrdenie zostalo v aktuálnom dovolaní pravdepodobne len omylom pri kopírovaní textu z jeho predchádzajúcich podaní do textu aktuálneho dovolania. Preto sa uvedeným tvrdením obvineného bližšie nezaoberal.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú naplnené

dôvody dovolania predpokladané ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., a preto dovolanie obvineného Radoslava Kubačku na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.